

VILANOVA I LA GELTRÚ - CANIGÓ

2ª Etapa Sitges - Olesa de Bonesvalls

En aquesta etapa, el GR-5 segueix l'antic camí que temps ha s'utilitzava per enllaçar Sitges amb Olesa de Bonesvalls. D'altres camins semblants, com ara són el de Sitges-Olivella o el de Sitges-Begues tenen un primer tram de recorregut comú amb aquest si bé a partir d'un cert punt l'abandonen per fer la seva via.

SITGES

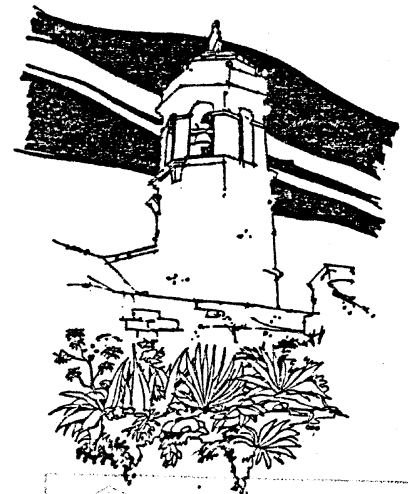
Centre turístic de fama internacional. Històricament fou constituït sota el domini dels senyors feudals de Ribes fins el segle XIII (finals) que passà a mans de Bernat de Fonollar, procurador reial de Jaume II. A la mort d'aquest el feu passà a mans de la Pia Almoina de Barcelona fins ben entrat el segle XVII.

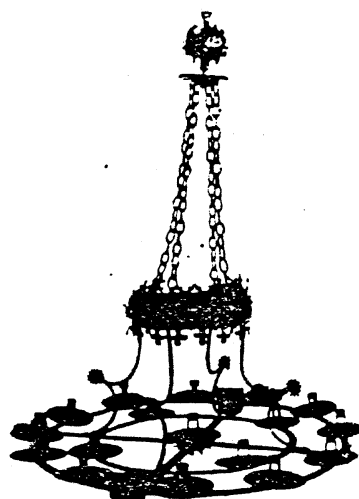
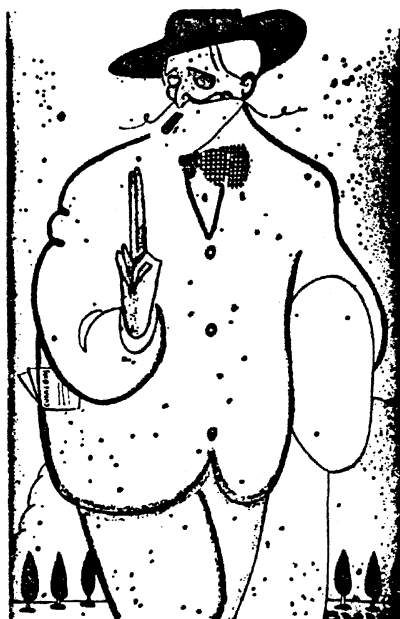
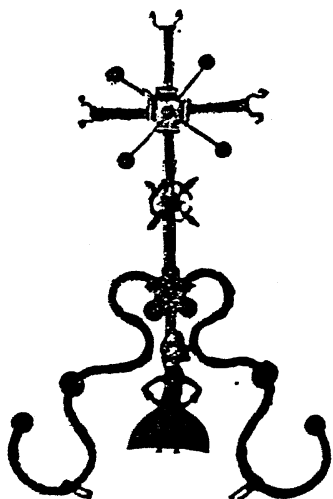
Vila marinera en els seus orígens fou redescoberta pel grup artístic-literari dels Modernistes donant-li unes característiques particulars. De la mà de Santiago Rusiñol, Ramon Casas, Miguel Utrillo, i d'altres ha sigut centre cultural rellevant: l'escola lluminista n'és un clar exemple.

Les conegudes festes Modernistes posaren en contacte la blanca vila amb els intel·lectuals de la capital del Principat; aquests homes que cercaven la llum trobaren a Sitges la base de la seva creació tant pictòrica com literària.

Des d'aleshores el poble ha anat evolucionant, però sempre ha mantingut aquest aire de lluminositat gràcies a les seves cases blanques i els racons plàcids com ara el famós Racó de la Calma, el Palau de Maricel i el Cau Ferrat.

GOIGS A SANT RUSIÑOL PARE DELS SITGETANS

Per vostra barba florida,
pel somris que aixeca el vol:
Feu-nos gojosa la vida,
gloriós sant Rusiñol!

En la vostra minyonía
preferireu ser pintor
en lloc d'escriure al Major
com vostre pare volia.
Vau pintá el jardí i l'exida
en dies gais i de dol.

*Feu-nos gojosa la vida,
gloriós sant Rusiñol!*

Un dia París us crida
i hi viviu sota teulat,
de bons amics rodejat;
el pinzell pren embranzida,
la ploma vos és consol.

*Feu-nos gojosa la vida,
gloriós sant Rusiñol!*

La nostra vila us encisa
i voleu viure-hi a grat;
hi bastiu el Cau Ferrat,
omplint-lo de ferro i pisa.
La gent hi va, recollida,

bo i ensorrant el trespol.

*Feu-nos gojosa la vida
gloriós sant Rusiñol!*

A Sitges, que era un xic trista,
poblada de mariners,
porteu molts de forasters
amb la Festa Modernista.
I encara n'és envaída
cada mes de juliol.

*Feu-nos gojosa la vida,
gloriós sant Rusiñol!*

Sitges ha estat el vostre eco,
també el vostre baluart;
quan voleu, en nom de l'art,
fer un monument al Greco,
us escolta de seguida
per tal com fè el sord no vol.

*Feu-nos gojosa la vida
gloriós sant Rusiñol!*

Amb bon humor per bagatge,
correu tot el Principat
i porteu al Cau Ferrat
els fruit d'aquest romiatge.
Puix fa la vostra sortida

caure molt de borrißol.

*Feu-nos gojosa la vida,
gloriós sant Rusiñol!*

Haveu escrit sense treva
haveu pintat a tot drap;
no us haveu deixat al pap
ni l'auca del Senyor Esteve.
La gent s'ha molt divertida
trobant en vós agombol.

*Feu-nos gojosa la vida,
gloriós sant Rusiñol!*

Tant Sitges us estimava
que us vam adoptar per fill
i us donàrem per espill
aquesta nostra mar blava.
No temeu fer-nos ferida
si ens traieu drapets al sol.

*Feu-nos gojosa la vida,
gloriós sant Rusiñol!*

Per vostra barba florida,
pel somris que aixeca el vol:
feu-nos gojosa la vida,
gloriós Sant Rusiñol!.

	Horari	Km
Parcial	Total	
0.00	0.00	0.000

Comencem aquesta etapa a la plaça d'Eduard Maristany de la veïna població de Sitges, popularment plaça de l'estació, tot dirigint-nos a l'esquerra, pel carrer de l'Hort Gran, cap on era el pas a nivell del ferrocarril. Per tal de travessar les vies farem ús del pas subterrani.

Un cop a l'altra banda pugem pel Camí dels Capellans fins arribar al segon semàfor d'on arrenca, a mà dreta, l'antic "Camí de la Fita" el qual seguirem. Actualment, en el seu inici, el camí s'ha transformat en un carrer més del poble.

0.12	0.12	0.900
------	------	-------

A la nostra esquerra deixem el col·legi "Miquel Utrillo" i després, a la mateixa mà, l'institut "Ramon Benaprés". En aquest punt el carrer gira cap a l'esquerra, deixa d'estar asfaltat i esdevé una ampla pista. A mà dreta veiem el primer senyal corresponent al GR-5. Ací ens trobem amb una bifurcació del camí; la pista ampla segueix recte i de seguir-la ens menaria a la urbanització de Mas Alba (és el camí que actualment segueixen els vehicles per arribar al Collet de la Fita). Nosaltres agafarem la branca de la dreta seguint el Camí de la Fita.

A la banda nord de l'entreforc dels dos camins hi veiem Can Bricullé.

0.03	0.15	1.132
------	------	-------

El camí, ara més estret, baixa per salvar mitjançant un pas inferior la variant de la carretera que ve de Barcelona. Un cop superat aquest obstacle recupera la seva fesomia.

Trobarem camins laterals d'entrada a les finques que voregem, nosaltres seguim endavant.

0.06	0.21	1.630
------	------	-------

Deixem, a mà dreta, el camí que baixa i es dirigeix cap a l'agrupament de cases anomenat d'en Mallorquí.

0.09 0.30 2.360

Frec a frec del camí, a la dreta, amb una grossa atzavara al seu costat, veiem el Corral d'en Barbeta (100 m).

=====

CORRAL D'EN BARBETA

L'any 1772 era propietat de Lluís Papiol de Vilanova i constava que tenia 39 jornals, d'ells més de dos de vinya, sembrats i garrofers i 36 d'erms. El 1880 el masover era Pere Virella Montaner i el 1900 el seu fill Joan Virella Escofet.

=====

Passat el Corral d'en Barbeta podem veure, al fons a mà dreta, el Mas d'en Puig.

=====

MAS D'EN PUIG

Possiblement data del segle XVII. La casa degué ser refeta el 1900 com consta gravat a la façana. Allí residí un temps el músic modernista Enric Morera, que hi va compondre l'obra "Emporium"

=====

0.07 0.37 2.850

Abans d'arribar a la capçalera del fondal que tenim a la nostra dreta, quan el camí comença a contornejar-la, el deixem per agafar un corriol que segueix recte enfilant-se. De fet és un escorrentiu d'aigües que ens serveix, però, de drecera i ens estalvia l'ample revolt que fa el camí.

0.04 0.41 3.050

Tornem al camí i el seguim en sentit ascendent.

0.03 0.44 3.270

Arribem al capdamunt de la pujada (195 m), en un ampli coll on retrobem la pista que ve de Mas Alba i va cap a Jafra, la Plana Novella i Begues passant pel Collet de la Fita. Mirant enrera podem gaudir d'una bella panoràmica de Sitges i el seu entorn.

Travessem la pista esmentada i un cop a l'altra banda seguim per un viarany, de moment una mica amagat, que baixa lleugerament. A mà esquerra veiem uns bonics camps de cultiu.

Mica en mica el viarany esdevé camí encara que, en aquest primer tram, molt fet malbé per les aigües. Després de passar un revolt força ombrívol veiem davant nostre el Mas del Coll de l'Entreforc.

0.10 0.54 3.970

Quan som sota mateix de la casa, al passar pel costat d'un esplèndid margalló, deixem el camí i ens enfilem per un corriol a mà dreta.

0.02 0.56 4.057

Arribem al Mas del Coll de l'Entreforc (183 m).

=====

MAS DEL COLL DE L'ENTREFORC

Aquest mas, situat a la drecera de la Pota de Cavall, era una casa que encara que modesta no hi faltava res : cisterna, pou, forn de pa, rellotge de sol. El primer esment és de l'any 1611 i sempre fou propietat de Can Marcé de Jafra. Masovers centenaris foren els Catasús, el darrer dels quals conegut per Peret Bigotis, un solitari gafarrenc, tossut per morir a casa seva, però que no van deixar-li acabar els seus dies allí, traslladant-lo a l'Hospital de Sitges el 1974. Tenia 76 anys.

El mas antigament es coneixia per Coll d'en Trafor o Con Traforch, i l'any 1893 l'excursionista Artur Osona l'anomenà "Mas de Can Coll de Traforts".

Durant molts anys ha restat abandonat; bona prova d'això és l'estat deplorable que presenta. Actualment, però, es habita per un antic pastor que s'encarrega de la vigilància dels focs forestals a la zona.

=====

Passem a tocar de la masia deixant-la a la nostra dreta i continuem pel camí, més aviat senderol, de Pota de Cavall.

0.11

1.07

4.715

Arribem a un ampli coll anomenat també de Pota de Cavall (220 m). Des d'aquest punt gaudim d'una magnífica vista del Garraf. En primer terme tenim Can Marcé de Jafra, un xic més lluny el Mas Llorenç i en tercer pla el singular edifici de la Plana Novella. Al fons, la Penya Blanca i el Pla de Bassa Llacuna.

També podem entreveure, a mà esquerra, una de les cases de Jafra.

Deixem el corriol que seguint el fondal d'en Peret baixa cap a Can Marcé i seguim recte.

A la nostra dreta veiem un seguit de fites; són les que indiquen la separació dels termes de Sant Pere de Ribes i Olivella.

Després d'una breu pujada, mentrestant voregem la capçalera del fondal que tenim a la nostra esquerra, podem veure Vilanova i la Geltrú i la seva plana. Al fons, l'omnipresent xemeneia de la tèrmica.

Tornem a pujar una mica (247 m) i descobrim una àmplia panoràmica del camí que seguirem: en primer terme el traçat del camí de Sagraments que puja des de la riera de Jafra cap el Coll de la Llebre. Per un efecte de perspectiva, després veurem que no és així, sembla que just al capdamunt del camí hi hagi l'agrupament format pel Mas Bargalló i el Mas de Liona.

Una mica més a la dreta, al fons, contemplem per primera vegada, en aquest GR, Montserrat. També veiem, al peu del Puig de la Mola, Can Grau.

Comencem a devallar; en un tram planer del camí podem descobrir, a mà dreta, el conjunt de Jafra i al fons la punxa del palau de la Plana Novella.

=====

JAFRA

L'antic poble de Jafra és dalt d'un petit tossal (189 m) a l'esquerra de la riera del mateix nom. La casa del baró de Jafra, la dels masovers, la casa del rector i la capella, dedicada a Santa Maria de Jafra, és tot abandonat i en un estat de degradació progressiva. El lloc ja és esmentat el 1139, juntament amb Garraf i Campdàsens. El senyor de Jafra posseïa ja a primers del segle XIV el títol de baró.

Segons documentació del cadastre d'Olivella, la baronia de Jafra tenia encara el 1790 terme propi. A la primeria del segle XIX va incorporar-se, definitivament, a Olivella (1819).

L'economia tradicional de la quadra de Jafra es basava en les llenyes i pastures; des de la restauració del poblament, al segle XVII, s'intensificà el conreu de la vinya i es comercialitzaren les veremes, cosa que féu augmentar la població del lloc. Amb la fil·loxera vingué la decadència i l'abandonament progressiu de les terres.

=====

Després de fer un revolt cap a l'esquerra, podem observar la riera de Jafra als nostres peus i el Maset de Dalt d'on arrenca el camí de Sagraments. A partir d'ací baixem cada vegada més fort en direcció al Maset de Baix.

0.32 1.39 6.863

Arribem al llit de la riera de Jafra (105 m), el creuem i anem per una pista que segueix pel seu costat aigües amunt. A l'esquerra hem deixat el camí que ens portaria al Maset de Baix.

0.05 1.44 7.190

Hem arribat a una cruïlla de camins; si seguíssim cap a la dreta, travessant la riera, arribaríem a Jafra. Agafem el que puja cap a l'esquerra que ens portarà al Maset de Dalt.

=====

ELS MASETS DE JAFRA

Emplaçats dins la que fou baronia de Jafra, al costat de la riera, tenien relació amb Olivella pel camí de Sagraments. El caseriu del Maset de Baix pertanyia al Baró de Jafra, mentre que les cases del Maset de Dalt eren de Can Suriol d'Olivella. En el primer hi van viure fins l'any 1942. El primer esment del Maset de Jafra de Can Suriol és del 1660, i el del Maset del Baró de Jafra és del 1771. Quan els de Can Suriol van adquirir l'heretat de Liona, del seu caseriu i per proximitat li deien el "Maset de Liona, situat a la Quadra de Jafra". Els noms de Baix i de Dalt comencen a llegir-se cap el 1813.

=====

0.04 1.48 7.450

Passem pel costat de les edificacions, molt malmeses, del Maset de Dalt (135 m) i comencem la llarga pujada que haviem vist des de l'altra banda de la riera.

0.20

2.08

8.515

Una vegada al Coll de la LLebreta (232 m) ens trobem en una cruïlla de camins, hem d'agafar el de mà dreta.

Si seguíssim pel de l'esquerra arribaríem a Mas Berenguera, a Ca l'Almirall de la Font i més endavant a Can Lloses a tocar de la carretera de Sant Pere de Ribes a Olivella.

Si pel contrari anéssim tot recte, després de salvar la fondalada d'en Borregaire, fariem cap a l'agrupament de cases que fan el Mas Bargalló i la Masia Liona (245 m) i de seguir trobaríem Can Camps i finalment el poble d'Olivella.

=====

MAS BARGALLÓ

Casa que conserva el cognom dels primers estadants, Ferrer "Bargayoni" l'any 1296 i Pere "Bargayó" el 1334, aquest últim limitant amb les terres de la coma d'Oriol situades a migdia de la font Cabota i properes al després Mas Torregassa. En el segle XVI havia passat a mans de Can Suriol (antigament conegut per Mas de la Roca), i en un pergami d'aquesta casa es fa esment del Mas Bargalló en aquests termes : "fuit antiquitus den Bargalló".

A partir del 1553 els propietaris es deien Reventós "del Mas Bargalló", (per diferenciar-los dels Reventós de Liona), fins quan el 1612 va morir Joan Reventós, deixant pubilla, i aquesta es va casar amb Anton Alegret del Mas de Carro de la Geltrú, esdevenint amo i senyor, com assenyala l'any 1622 : "honoribus domus Anthonii Alegret qui fuerunt Joannis Reventós Mansi Bargalló" o "terres d'Anthoni Alegret (agricole de Carro) i Magdalena (Reventós) mius uxorii", passant els Reventós cabalers a masovers de la masia fins a primeries dels segle XVIII, essent substituïts pels Pasqual fins 1775, pels Mestre fins 1802, pels Marcé fins 1820, pels Nicolau fins 1826 i pels Rigol o Rigual fins la mort de l'amo el 1836. Mort Josep Ballester de Carro, descendent dels Alegret, el Mas Bargalló es va vendre i des d'aleshores ha tingut diversos propietaris.

=====

MAS DE LIONA O ALIONA

Aquesta casa situada junt al Mas Bargalló es troba documentada amb les dues grafies. El primer esment és de l'any 1538, "Bartolomeus Balle heres et proprietarius mansi de Liona", descendent d'un Joan Balle que tenia terres a llevant del Mas Torregassa. La filla pubilla de Bartomeu es va casar el 1548 amb Antoni Reventós, fill de la Bardera de Subirats, esdevenint aquest darrer amo del "mas de alion de balle".

Els Reventós de Liona, diferenciats dels Reventós del Mas Bargalló i dels de les Piques, detentaren diversos càrrecs municipals i adquiriren varies finques, arribant a comprar el Mas de la Roca (Can Suriol), i a Liona hi van deixar masover, mantes vegades el germà de l'amo. El mot Aliona es fa més freqüent en els documents del segle XVIII. L'heretat d'Aliona seguí els mateixos auguris que la cas pairal de Can suriol. Fa uns vint anys que encara estava habitada.

=====

El camí que hem agafat va planejant; a mà esquerra veiem, ara més bé, l'agrupament de cases esmentat; al fons, a la dreta es veu Can Marcé i també els xiprers de Jafra.

0.07 2.15 9.000

Després de passar per una divisòria d'aigües pugem una mica i agafem tot seguit un trencall cap a l'esquerra. Seguim pujant; al fons, a mà esquerra podem veure el Pic de l'Aliga i Olèrdola.

Més endavant s'ens ajunta per l'esquerra un senderol que ve del Mas Bargalló i Liona (263 m).

Passat un revolt del camí, veiem davant nostre, al peu del Puig de la Mola, la masia de Can Grau. Poc a poc ens hi acostem. En el sòl del camí, malgrat estar molt deteriorat, encara s'hi poden veure vestigis de les roderes fetes pels carros que hi passaren.

Una mica allunyat, a l'esquerra, veiem Can Camps en el camí d'Olivella.

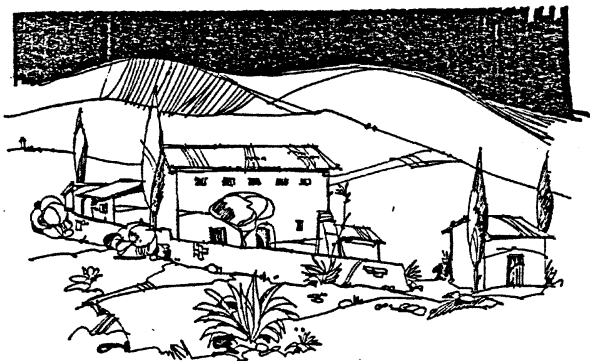
0.38 2.53 11.300

Finalment arribem a Can Grau (330 m), una gran masia actualment abandonada.

=====

CAN GRAU DEL CABRAFIG

Amb aquest nom encara era coneguda el 1827. El nom de "ipso cabra fico" surt en els límits de l'església de Sant Miquel d'Olèrdola de l'any 991 (gairebé farà mil anys) i amb la grafia "ipso Cabrafigo" durant el segle XI. La masia es coneix des de l'any 1358, quan era propietat de Berenguer Messeguer del lloc de "Cabrafigh" i en ella hi vivia Pere Font, fill d'una germana de Berenguer.

Durant el segle XIV es troba sovint a Guillem "Fonte de Cabrafich", el qual era batlle d'Olivella el 1391. El 1553 hi vivia Pere Reventós de "Cabrafich" i el 1591 n'era amo Jaume "Grau del Mas de Cabrafich". És així que la masia encara porta el cognom de fa 400 anys. Els Grau foren jurats, batlles i els tercers terratinents d'Olivella (els segons eren els Olivella).

L'últim Grau conegut ho fou el 1781. A partir d'aleshores va passar als Font. Fins no fa molts anys habitat, fou abandonat degut a un dissortat succés. L'any 1986 fou adquirida per la Diputació i en el futur constituirà un dels equipaments fonamentals del Parc del Garraf.

=====

LES PIQUES

Masia protegida dels vents del nord pel Puig de la Mola, fa més de vint anys que està abandonada. Era una gran casa, amb vestigis molt antics i posteriors, del segle XVIII, de gran bellesa. Rebia el nom de la font de degotall propera, excavada a la roca i canalitzada fins una grossa pica situada sota la casa i a un pou.

El primer esment del pagès de les Piques és de 1382 i el 1420 hi vivia Guillem Font de "las Picas". A partir del 1509 era dels Reventós de "las Picas", família que perdurà durant segles en el "Mas de les Piques", els quals van aportar jurats i batlles en els afers olivellencs.

A finals del segle XVIII i en plena efervescència rural, després de l'adquisició de terres dins de la baronia de Jafra i que per aquest fet ja portaven el nom de Reventós de Jafra o Reventós de la Plana Novella " que fou de les Piques", en aquest darrer lloc sols hi havia masover i l'amo residia a la Plana Novella, fins que l'any 1881 tot fou venut a Pere Domènech i Grau, que en volia fer una "colònia agrícola". S'efectuà la canalització de l'aigua de les Piques fins la Plana però la cosa no va tirar endavant. La masia de les Piques, junt amb la finca de la Plana fou venuda als germans Maristes el 1908.

Diuen que el masover Albareda, l'any 1912 va trobar un munt de monedes d'or en el celler. Encara en queden ?.

=====

El camí passa a tocar de l'edificació. Un cop darrera la casa deixem , a mà dreta, el trencall que ens menaria fins a Les Pi-

ques. Tampoc seguim el camí, més fressat i planer, que continua cap a Olivella sino que n'agafem un que puja vers un petit turó on s'hi pot veure un oratori.

0.05 2.58 11.593

Arribem a l'oratori (360 m), abans envoltat d'arbres i ara totalment al descobert. Dins de la fornícula hi trobem una imatge molt "naturalista". Al costat hi ha un banc d'ohra que podem aprofitar per a descansar mentrestant contemplem el paisatge.

Immediatament ens aboquem a una pista que puja per l'esquerra; la seguim en sentit ascendent. Aquesta pista, oberta per tal de poder treure la fusta dels arbres cremats, ha malmès totalment l'antic camí.

A l'esquerra es pot veure la torre (un projecte frustat de molí de vent !) bastida sobre les restes del castell d'Olivella. Pugem encara una mica més i arribem a la cota més alta d'aquesta etapa (390 m).

0.16 3.14 12.710

Més endavant, enmig d'un revolt en baixada, deixem un camí menys fressat a l'esquerra.

0.01 3.15 12.788

Travessem el fondal de Santa Susanna. Si seguíssim aquest fondal aigües avall arribaríem al llogarret del mateix nom. Si pel contrari, anéssim aigües amunt faríem cap al Puig de la Mola (532 m).

Un cop a l'altra banda del fondal i abans de començar a baixar per l'altra vessant d'aigües, podem veure al fons, a mà esquerra, els camps de cultiu de Santa Susanna.

Anem baixant pel fondal de l'Esquerrà.

0.07 3.22 13.300

Arribem enfront de les restes d'un corral; el camí gira sobtadament cap a l'esquerra. En aquest punt el deixem per agafar un corriol que passa arran de l'edificació. Deixem de banda un senderol que va cap a l'esquerra.

0.04 3.26 13.510

Retrobem el camí, el seguim en sentit descendent.

0.02 3.28 13.600

Ens trobem amb una grossa alzina al costat mateix del camí; és un dels pocs arbres que han aconseguit escapar del foc en aquesta zona. Al seu peu hi trobem l'espectacular boca de l'avenc de l'Esquerrà (330 m).

=====

AVENC DE L'ESQUERRA

Aquest avenc és una de les cavitats més complicades de Catalunya pel que fa la seva configuració car es compon de quatre vies independents amb 206, 205, 192 i 99 metres de profunditat respectivament, les quals, al seu torn, estan formades per uns 25 pous diferents.

La via de 206 m, anomenada del Rat Penat, és la més fonda del massís del Garraf.

=====

Seguim pel camí aigües avall de la riera. Deixem a mà dreta un trencall que puja cap a uns ermots. A l'altra banda, un xic elevades, s'observen les restes del Corral de l'Esquerrà. Per la dreta s'ens ajunta un fondal.

0.05 3.33 13.950

Poc després deixem el bon camí, que segueix pel llit de la riera, i n'agafem un altre de menys fressat a la dreta. Anem pujant i allunyant-nos cada vegada més de la riera de l'Esquerrà.

0.05 3.38 14.236

Anem a desembocar a una pista més ampla, la seguirem en la direcció que portavem. Voregem un fondal tributari de la riera que seguïem.

0.03 3.41 14.460

Travessem el camí que segueix el llit de l'esmentat fondal i seguim per l'altra vessant.

0.02 3.43 14.550

El camí fa un revolt cap a la dreta tot pujant; en aquest punt l'hem de deixar i agafar un corriol força embrossat que segueix

recte.

Nota.- Val més seguir uns quants metres pel camí, saltant-nos el pas barrat, i després girar a l'esquerra. Anirem a parar al mateix punt i ens estalviarem els arbres caiguts.

El senderol que seguim ens porta cap a la riera de Sapalla que veiem a la nostra dreta.

0.06 3.49 14.900

Arribem al llit de la riera; el seguim aigües avall. Cal parar esment en els nombrosos forats provocats per les rierades.

Quan s'arriba a un rocallís a mà dreta, l'antic camí abandonava momentàniament la riera per tal de fer dreuera. Nosaltres no l'agafem i seguim tal com anavem.

0.08 3.57 15.412

Sota mateix d'una línia d'alta tensió s'ens ajunta un fondal per la dreta.

Més endavant, al peu d'un rocallís a la dreta, hi trobem una petita pica per a recollir les aigües. Porta la inscripció: "Hnos Sanchis 11/4/82".

0.04 4.01 15.610

Arribem a una cruïlla de camins no massa marcada; deixarem el que segueix pel llit de la riera i seguirem rectes. El camí va guanyant altura mantenint-se de moment paral·lel a la riera. Comencem a veure camps de cultiu i vinyes. Davant nostre, a l'altra banda de la riera de Begues, divisem Can Cort Nou.

0.09 4.10 16.193

Troblem una nova cruïlla de camins, també molt desdibuixada. Hem d'agafar el que puja lleugerament cap a la dreta dirigint-se a uns marges mig enrunats.

Davant veiem la riera de Begues i més enllà el barri de l'Hospital d'Olesa. El camí segueix per entremig de marges. Passat un grup de pins ens dirigim, tot baixant, cap a l'esquerra.

0.04 4.14 16.474

Creuem una pista transversal i arribem al costat mateix del

llit de la riera, el qual seguirem aigües amunt per un camí que el voreja. De moment està força malmès però a mesura que anem acostant-nos a l'Hospital va millorant.

0.09 4.23 17.163

Arribem a les primeres cases del barri de l'Hospital d'Olesa de Bonesvalls. Si volem visitar l'antic edifici que dóna nom al barri haurem d'entrar pel carreró de la dreta.

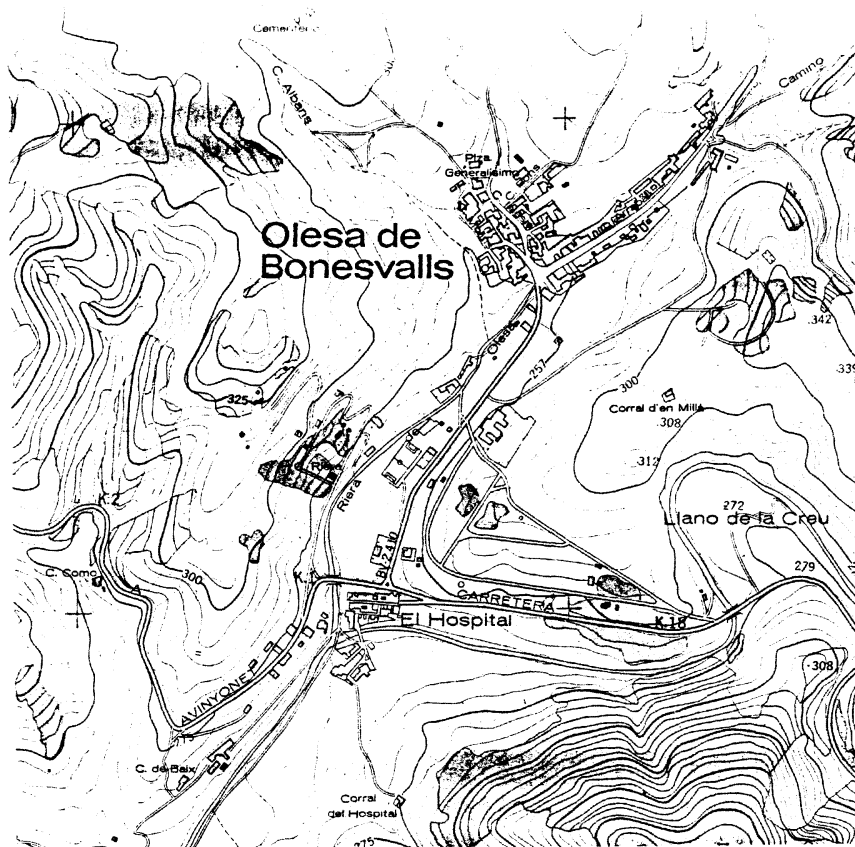
El GR-5 travessa la riera de Begues, just en el seu aiguabarreig amb la riera d'Oleseta, i després segueix pel carrer del petit agrupament de cases que hi ha a l'altra banda.

0.04 4.27 17.430

Sortim a la carretera que puja de Gavà per Begues i segueix fins Avinyonet. La creuem i seguim per la pista d'entrada al poblet d'Olesa

0.10 4.37 18.180

Arribem al poble d'Olesa de Bonesvalls, final d'aquesta etapa.

=====

OLESA DE BONESVALLS

El municipi d'Olesa de Bonesvalls, o Oleseta, comprèn el poble del mateix nom, residència de l'ajuntament, el nucli que es formà a redòs de l'Hospital d'Olesa i nombroses masies disperses pel terme. L'església parroquial és dedicada a Sant Joan Baptista, documentada l'any 1143. De l'església antiga resta algun vestigi romànic. El temple actual, d'estil neoclàssic, data del 1777.

L'Hospital de Cervelló, o d'Olesa de Bonesvalls, va ser fundat el 1262 per Guillem de Cervelló per acolliment de vianants i pelegrins que passessin per l'antic camí de Barcelona a Vilafranca del Penedès. Obra de transició del romànic al gòtic, és un dels pocs hospitals medievals que hem conservat gairebé íntegrament. L'interior ha estat reformat durant els segles XVI i XVII. La capella de Santa Maria de l'Anunciació, amb notables pintures murals gòtiques, fou molt reformada al segle XVII i malmesa el 1936. Ha estat restaurada posteriorment. Es conserva, encastat al mur exterior per sobre de la porta, un cap esculpit en marbre, probablement d'època romana.

A l'Hospital conflueixen la riera d'Oleseta o del fons del Lledoner (que es forma sota la Creu d'Ordal, en terme de Vallirana) i la riera de Begues, que neix vora d'aquest poble i penetra al terme d'Oleseta per la Cadira de Sant Cristòfor. La riera resultant d'aquesta fusió arriba al mar amb el nom de riera de Ribes.

=====

BIBLIOGRAFIA

- ** Gran Geografia Comarcal de Catalunya.
Volum 5. El Penedès i l'Anoia.
Fundació Enciclopèdia Catalana.
- ** Els noms de lloc del Terme de Sitges i de les terres veïnes.
Ignasi M. Muntaner i Pascual.
Grup d'Estudis Sitgetants.
- ** Notes d'En Vicenç Carbonell Virella i de N'Àngels Parés Corretge.
- ** Garraf. Guia Cartogràfica.
Editorial Alpina.
- ** Cartografia de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.
- ** Reproducció d'un quadre d'En Joaquim de Miró.
- ** Dibuixos d'En Bernat Salvador.

